

Цуценя помімає

Євген Дудар

Воно сиділо за пазухою в свого господаря. Виставило чорну голівку з білою лисинкою. Двоє оченят, як дві стиглі тернини, цікаво розглядали натовп, що оточив його.

— Гав! — відповіло воно худому довготелесому чоловікові, що морщив перед ним свого довгого гачкуватого носа й гундосив: "Гар-гар-р-р!"

— Диви! Обізвалося, — здивувався натовп.

— З собакою треба по-собачому, — філософським тоном сказав довготелесий. — З котом по-котячому. Бо кожне помімає свій язик. Ось дивіться...

Довготелесий витягнув трубочкою свої м'ясисті губи: — М'яв! М'яв!

Цуценя перебакирило голівку. Мордочка з блискучим чорним носом нахилялася то в один бік, то в другий.

— Бачите? Бачите? — коментував довготелесий. — Не помімає. Удивляється, що воно за ідіот м'явкає.

У натовпі загомоніли.

— Оцього теж не пойме, — сказав він і хрипким басом почав: — Рох-рох-рох! Куві-куві-і-і-і!

Цуценятко жалібно заскімлило. Заховало носика за лацкан господареві куртки.

— А що я вам казав? — розцвітав в усмішці довготелесий. — Не помімає. Боїться. Думає, справжня свиня перед ним. Собака свині боїться!..

У натовпі почалися суперечки. Хтось кидав репліки.

Підохочений знавець справ собачих переможним поглядом оглянув натовп і знову сказав:

— А зараз пойме. — І, вишкіривши зуби, загавкав: — Гав! Гав! Гав!

Цуценя сховало голову ще глибше й заховтузилося. Через якусь хвилину з господареві пазухи висунувся його чорний з білим кінчиком хвостик.

Натовп зареготав.

Якийсь чоловік зауважив довготелесому:

— Нарешті воно "пойняло", з ким має діло...

— Я вас не помімаю, громадян! — мовив розгублено довготелесий.

— А воно ж не дивно, що ви мене не зрозуміли, — пояснив чоловік. — Ви ж самі стверджували, що "кожне помімає свій язик".